

„Prestaň.“ Otočil kohútikom, vložil čistý tanier do odkvapkávača a pokúsil sa zložiť si ruky zo svojej tváre. O chvíľu sme mali obaja končeky nosov aj oči plné bubliniek z čistiaceho prostriedku. „Koľko máš rokov? Dva?“

„Dvadsaťdva.“ A on dvadsaťšesť. Šestnásteho mája. Pamätala som si to, pretože mal auru totálne ako Býk. Stisol mi zápästia a snažil sa ma zbaviť. Pritom sa odpotácal od umývadla. *Ha!* Držala som sa ho ako prí-savka. Malo to svoje výhody. Nemohol sa ma striasť.

Row zaspätkoval až k stene, oprel ma o ňu chrptom a znova sa pokúsil zbaviť sa mojich rúk. Zovrela som ho ešte pevnejšie, prisala som sa k nemu ako chobotnica.

„Nechcem ti ublížiť,“ upozornil ma vážne.

„Poviem ti novinku, už sa stalo.“ Zauzlila som si nohy okolo jeho trupu. „Keď sme spolu sexovali.“

„Požiadala si ma, aby som mal s tebou sex.“ Spolu so mnou sa zosunul na podlahu, oprel sa chrptom o moje telo a odrazu sa pretočil, čím sme skončili v misionárskej polohe, on navrchu. „Ty si prišla za *mnou*.“

„Bola som opitá!“ zaklamala som a zamávala mu pästou pred tvárou.

Poľahky sa mi vyhol a priklincoval ma k zemi medzi tými svojimi Thorovými plecami. „Nie, nebola si opitá.“ Stisol pery a odrazu sa zatvá-ril úprimne naštvane. „Nemala si v ten večer viac než jeden drink. Viem, kedy si opitá. Viem, kedy si triezva. Poznám ťa v každom posratom stave. Okrem toho som si myslel, že si nechcela – ako to bolo?“ Zdvihol hlavu, prižmúril oči a pokúšal sa rozpamätať. „Aby ťa o panenstvo pripravilo *nejaké rozmaznané decko so zvereneckým fondom a s účesom ako broko-lica, ktoré robí experimentálne techno*.“

„Bola som mladá a ovplyvniteľná.“ Snažila som sa spod neho vykrútiť, mrvila som sa a narážala doňho a naše telá sa dotýkali celkom všade. Srdce mi bilo ako zvon a pre zmenu to nebolo od strachu. „Prečo ma nepočúvaš?“

„Pretože si bola ochotná dospelá žena a ja som mal dvadsaťdva a vši-mol som si to.“

Vykrútila som sa doprava v pokuse vygúľať sa spod neho, ale on bol rýchlejší. Priklincoval ma k drevenej podlahe tak, že mi spodnou časťou tela pritlačil nohy k zemi. Odrazu som v rozkroku pocítila jeho

silnú erekciu. Uvážnil ma medzi svojimi stehnami a zápästia mi zovrel nad hlavou. Zakaždým, keď som vzdychla, bradavkami som sa obtrela o jeho hrud'

Prižmúrila som oči. „Pusť ma.“

Skĺzol pohľadom na moje pery. „O to som sa usiloval celé popoludnie, ale ty to stále robíš znova a znova.“

„To si vystihol,“ odsekla som. „To je jediný spôsob, ako sa to dá s tebou robiť.“

„Zlato.“ Vyčaril na tvári pomalý trýznivý úškrn, pri ktorom som sa roztopila na kolomaž. Ešte silnejšie mi zovrel zápästia. „Ešte raz povedz to slovo a zlikvidujem ti klitoris tak, že už sa neurobíš nikdy s nikým.“

Aby si sa nečudoval. Okrem môjho vibrátora to neovládol ešte nikto.

„Vážne, Row. Ak ma hneď a zaraz nepustíš, urobím niečo naozaj strašné.“

„Čo napríklad?“ V očiach mu zablysla iskierka záujmu.

Ehm. Dobrá otázka.

„Pohryziem ťa?“ nerozhodne som skrivila pery do grimasy.

„Nevyhrádzaj sa mi takou slasťou, Litvinová.“

„Zaspievam ti! Nevieš, čo znamená utrpenie, kým si ma nepočul spievať ‚Hello‘ od Adele. Posnažím sa zanôtiť všetky nízke aj vysoké tóny. A pre dokonalý efekt zvládnem aj echo!“

Zbadala som, že potláča úsmev. Pocítila som hlboké uspokojenie. Takmer som ho prinútila usmiať sa, a pritom tohto muža neprinútilo k úsmevu úprimne *nič*. Dokonca ani supermodelky, s ktorými sa vysta- toval po celom svete.

„Povedz čarovné slovíčko, Dot, a pustím ťa.“

„Pro...“

„E-e. *Naše* čarovné slovíčko. To, na ktorom sme sa dohodli spolu.“

Och, dopekla. Chystal sa urobiť to isté, čo sme robievali ako pubertia- ci. Keď mala Dylan na starosti niečo iné a ja som sa nudila, zablúdila som do jeho izby a prehrabávala sa mu vo veciach. Keď ma prichytil – a to sa stávalo zriedka, pretože bol väčšinou vonku a robil niečo typicky rowov- sky skvelé –, ťažahovali sme sa, až kým ma nakoniec zakaždým neprik- lincoval k posteli alebo zemi a neprinútil ma prosíkať o milosť. Ibaže ja som *neprosila*. Používala som iné slovo, ktoré ho vždy rozosmialo.

Aké to bolo, došľaka, slovo? Mysli, Cal, myslí!

„Idiot?“ vyčarila som šibalský úsmev. Vedela som, čo sa stane, ak ne-
uhádnem.

Pochmúrne si povzdychol ako nespokojný učiteľ. „Aj mne napadlo
niečo idiotské, ale fajn, beriem. Máš ešte dva pokusy.“

„Banán?“ Zdalo sa mi, že to bolo nejaké ovocie. Alebo možno zeleni-
na? Rozhodne to malo niečo spoločné s jedlom.

Znova pokrútil hlavou. „Kdeže, ale vidím, na čo myslíš, a nehnevám
sa za to na teba.“ Pocítila som, ako mu myklo v penise, pritlačenom
k mojej nohe. Aha. Dobre. Toto vyzeralo na parádne privítanie.

Navyše, ani zďaleka ma to, čo sa práve dialo, nedesilo tak veľmi, ako
ma to malo desiť.

„Porad' mi,“ dožadovala som sa a pritom som sa stále vrtela. „Je to
ovocie alebo zelenina?“

„Ovocie,“ vyhlásil stoicky.

Hruška? Marakuja? Guava?

„Ešte mi porad'.“ Cítiť jeho telo na svojom mi spôsobovalo rozkoš až
do tej miery, že som začala slintať, vztýčili sa mi bradavky a bola som si
na deväťdesiatdeväť percent istá, že som na pokraji mini orgazmu.

„Dobrý pokus. Nezaslúžila si si ani prvú pomôcku.“

Mal pravdu. Len smola, že sme sa o seba šúchali všetkými časťami tela
a ja som cítila, ako vo mne rastie nástoječivý tlak, brnenie. Niečo, čo veľmi
pripomínalo veľké O. A nehovorím o Oprah Winfreyovej.

„Máš poslednú šancu, Dot. Aké je naše čarovné slovíčko?“

„Mango!“ vyprskla som mu celá červená to slovo do tváre.

„Nesprávna odpoveď.“ Jeho hlas bol pokojný, nevýrazný, rozhodný.
„Slovo, ktoré si mala povedať, bolo *paradajka*.“

„Veď si tvrdil, že je to ovocie!“

„Paradajka je ovocie.“

„Ako to môže byť ovocie, keď to dávaš do šalátov? Ovocie je *zábavné*!“

„Rovnako ako odplata,“ uškrnul sa Row. „Uži si to.“

Voľnou rukou ma začal štekliť pod pazuchami a na krku, jemne ako
pierko mi prechádzal po všetkých citlivých oblastiach a ja som sa divoko
vrtela a besne som sa zmietala. Bola som najšteklivejší človek na svete.
Mala som na to papier. Mohla som sa pocikať. Snažila som sa vyšvihnúť
vyššie, aby som ho mohla pohrýzť. „Pusť ma!“

Zvíjala som sa, smiala sa, prosíkala, v očiach ma pálili slzy, usilovala som sa vyhnúť sa jeho prstom, ale boli *všade*. Na mojich rebrách, na krku, za ušami. Zhrozene som si vychutnávala, že najmrzutejšiemu chlapovi medzi ľuďmi sa podarilo vyčariť mi úsmev na tvári v najsmutnejší deň môjho života.

Nebezpečne som sa blížila k tomu, že sa pocikám a súčasne urobím. Potrebovala som, aby prišla mama dole skôr, než urobím niečo, z čoho sa už nikdy nespamätám. V zúfalstve som vyslala do vesmíru modlitbu.

Bože,

viem, že nie som bohvieaká kresťanka. Viem, že som počas pôstu iba jediný raz niečo obetovala a navyše to boli Skittles (aj to len preto, lebo mám alergiu na červené farbivo E129), ale momentálne naozaj potrebujem pomoc.

Prosím, nech ma Row prestane štekliť. Naozaj nezniesiem ďalšie poníženie a mám pocit, že škvrna od moču veľkosti Nebrasky na šatách a zvíjanie sa v orgazme, zatiaľ čo on ma pritláča k zemi, aby som sa mu podriadila, by mi čas, ktorý strávim v Staindrope, prinajmenšom poriadne osolili.

*Slubujem, že budem dobrá. To málo, čo mám, venujem na charitu. A nebudem svedkom Jehovovým zatvárať dvere pred nosom, keď mi prídu povedať, že chcú s mojím životom spraviť niečo špeciálne.**

** Podcast o skutočných zločinoch je dosť špeciálny? Len sa snažím pristupovať k tomu pragmaticky. Tvoja služobníčka musí platiť účty a potrebuje dotovať svoju závislosť od vonných sviečok.*

Tvoja oddaná Cal

P. S. Prosím, pozdravuj Ježiša a povedz mu, že ma mrzí, že zomrel za moje hriechy len preto, aby som sa mohla vyspať s bratom svojej najlepšej kamošky a potom ho šialene napadnúť v kuchyni mojej mamy v deň pohrebu môjho otca. Zaslúži si niečo lepšie.

Boh sa musel vážne nudiť, pretože ma vypočul. Odrazu – *heuréka!* – začalo Rowovi vibrovať vrecko nohavíc. Cez tmavú látku sa mu rozsvietil mobil a obaja sme prestali a zadívali sa naň.

No dobre, ja som civela na jeho erekciu veľkosti bejzbalovej pátky. Zips na nohaviciach sa mu napínal tak, až som sa čudovala, že nevystrelí do paralelného vesmíru.

Row si kľakol a nadvihol sa, čím ma oslobodil zo svojho zovretia. Vybíral telefón, potiahol prstom po displeji a zamračil sa. „Čo zas?“

Pri tom chlapovi vyzeral Grinch ako Phoebe z *Priateľov*.

Zafal čelúť, vystrel sa v chrbte a prstami si prehrabol vlnité lesklé vlasy. Pritom sa mu vyhrnula košeľa a mne sa naskytl pohľad na jeho opálené tehličky, tvrdé ako skala. „To ma poser,“ zavrčal.

„To vysvetľuje ten zápach,“ zažartovala som, pričom som sa snažila uhladiť si dlaňami šaty a trochu skrotiť strapaté vlasy. Row ma ignoroval. Osoba na druhom konci stále niečo hovorila. Môj úhlavný nepriateľ vstal, prudko vydýchol a ešte viac sa zamračil. „Urobím z ich kostnej chrupavky luskáčik na orechy.“ *Fíha*. „Už idem.“

„Hej, kam sa chystáš?“ zavrčala som. „Veď si sa ani neos...“

Schmatol sako z operadla jedálenskej stoličky, ani sa neobťažoval obliecť si ho. Zabuchol za sebou dvere, až sa otriasli v pántoch. Nechal ma zadýchanú ležať na zemi s pocitom prázdnoty, zmätenú a s dvoma celkom novými informáciami, ktoré som musela nejako spracovať – paradajka je ovocie a Row Casablanca je ešte viac sexy než kedykoľvek predtým a prudko ma nenávidí.